ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **G. M.**, zast. JUDr. Věrou Sedloňovou, advokátkou, se sídlem Praha 10, Letní 69, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2004, č. j. 24 Az 562/2003 – 32, s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2002, č. j. OAM-3796/VL-10-HA08-2002, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení azylu byly problémy s neznámými osobami, které přiměly žalobce k účasti na demonstracích pořádaných v březnu a dubnu 2002 v Moldavsku komunistickou stranou a slíbily mu za účast při demonstracích 100 Lei. Po třech demonstracích mu však žádné peníze nezaplatily. Proto žalobce odjel do místa svého bydliště, avšak neznámé osoby mu začaly telefonicky vyhrožovat, že pokud se nezúčastní dalších mítinků, bude mít potíže. Výhrůžky trvaly asi jeden měsíc, a proto žalobce z obavy před jejich uskutečněním si sehnal potřebnou finanční hotovost a vycestoval z vlasti. S žádostí o pomoc na státní orgány své země se však neobrátil. Žalovaný uzavřel, že důvodem žádosti u oddělení azylu byly u žalobce potíže se soukromými osobami, které však nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť toto chování nebylo motivováno důvody pro azylové řízení relevantními, tedy

rasou, národností, náboženstvím, příslušnosti k určité sociální skupině žalobce či zastávanými politickými názory, ale snahou se nezákonně obohatit. I kdyby správní orgán připustil pravdivost tvrzení žalobce, s ohledem na skutečnost, že se u kompetentních státních orgánů či nevládních organizací pomoci nedomáhal, neprokázal tak, že by státní orgány jednání neznámých osob podporovaly, tolerovaly, či mu nebyly schopny zabránit. Dalším důvodem žalobcovy žádosti o azyl byla snaha o legalizaci jeho pobytu na územní ČR po jeho správním vyhoštění. Na základě porovnání obsahu překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu s informacemi obdrženými v průběhu správního řízení o stavu dodržování lidských práv v Moldavsku učinil žalovaný závěr, že žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládající překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Navrhovateli totiž v Moldavsku nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, ani jeho život není ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Správnímu orgánu rovněž nebylo známo, že by Moldavsko žádalo o vydání žalobce pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti a že by jeho vydání představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce napadl citované rozhodnutí včas podaným opravným prostředkem (žalobou), ve kterém uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, protože v jeho vlasti mu mohou vyhrožovat a pronásledovat jej osoby, které uvedl v předchozích pohovorech a kvůli kterým se bojí návratu do vlasti.

Řízení v této věci bylo zahájeno podle části páté hlavy třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), ve znění platném do 31. 12. 2002. Opravný prostředek nebyl ale projednán do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Pravomoc rozhodnout o opravném prostředku přešla z Vrchního soudu v Praze na Krajský soud v Ostravě, který postupem podle § 129 odst. 2 věta první s. ř. s. řízení dokončil podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

K výzvě Krajského soudu v Ostravě zaslal žalobce doplnění žaloby, v němž požadoval nařízení ústního jednání a zajištění tlumočníka z jazyka rumunského (v obojím mu bylo krajským soudem vyhověno). K důvodům podání žaloby pak dále uvedl, že Moldavskou republiku opustil z důvodu opodstatněné obavy o svou bezpečnost. Dne 4. 3. 2002 se v Moldavsku uskutečnily prezidentské volby, kdy prezidentem byl zvolen Vladimír Voronin. Tento byl současně předsedou Komunistické strany Moldavska. Žalobce se zúčastnil protikomunistických demonstrací, které pořádal p. R. Za účast na těchto protikomunistických demonstrací mu byla přislíbena finanční odměna, avšak po třech dnech, když peníze nedostal, demonstrace opustil. Následovaly pak výhružné telefonáty od osob, které jej k účasti na demonstracích přiměly. Opětovně byl žádán k další účasti s tím, že mu bude vyplacena finanční odměna. Nechtěl se do těchto akcí dále zapojovat, avšak telefonáty se opakovaly a následovaly též telefonáty jeho rodičům. Na policii se neobrátil, protože se obával, že tito vlivní a bohatí lidé mohou zcela bez problémů činnost policie ovlivnit. Schovával se proto nejprve u známých a později si vypůjčil peníze na cestu a odjel do České republiky. Zde nikoho neznal, nevěděl, kam se obrátit a našel si proto ubytování na ubytovně, avšak nikdo mu nebyl schopen poradit, jak má dále postupovat. Informaci o možnosti požádat o azyl získal až později a poté se vypravil do Přijímacího střediska ve Vyšních Lhotách. Při cestě byl kontrolován policejní hlídkou a následně mu bylo uděleno správní vyhoštění. Nesouhlasil proto se závěrem správního orgánu o účelovosti žádosti o azyl. Namítal, že jeho problémy v zemi původu byly skutečně zásadního rázu a jeho návrat do Moldavska není možný. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí přezkoumal a následně zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k opravnému prostředku odkázal na obsah svého rozhodnutí a jeho podrobné zdůvodnění, které se zabývalo všemi tvrzeními žadatele o udělení azylu sdělenými v průběhu správního řízení. Zdůraznil, že návrh byl zamítnut z důvodu nesplnění podmínek stanovených ustanoveními § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu, neboť skutečnosti uvedené žalobcem nemají příčinnou souvislost s jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušnosti k určité sociální skupině, politickým přesvědčením, či jeho politickými aktivitami. Žalovaný navrhoval, aby soud nevyhověl žalobě a potvrdil tak rozhodnutí Ministerstva vnitra vydané v řízení o udělení azylu.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 29. 3. 2004, č. j. 24 Az 562/2003 – 32 žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že žalovaný správní orgán zjistil dostatečně skutkový stav a věc náležitě posoudil i po stránce právní. Vycházel přitom z toho, že žalobce napadl žalobou pouze výrok rozhodnutí žalovaného o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, když v žalobě uvedl, že do své vlasti se bojí vrátit kvůli pronásledování ze strany osob, o nichž hovořil při pohovoru. Soud citoval ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o azylu, podle něhož neplatí povinnost ukončit pobyt, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. Žalobce v průběhu správního řízení však uvedl, že nebyl nikdy členem žádné politické strany či hnutí a na demonstrace, jichž se zúčastnil, se přišel podívat jen ze zvědavosti a k další účasti byl zlákán příslibem finanční odměny. Tu však nedostal, dalších demonstrací se již zúčastnit nechtěl a poté mu začalo být vyhrožováno. Tyto skutečnosti podle názoru Krajského soudu v Ostravě nespadají pod žádný z výše uvedených důvodů, pro které by mohl být žalobcův život nebo svoboda ohrožen v případě návratu do Moldavska. Žalobce nemá žádné politické přesvědčení, osoby, které jej kontaktovaly mu nevyhrožovaly z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině a soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že u žalobce neexistuje překážka vycestování ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Citoval dále ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu, podle něhož neplatí povinnost ukončit pobyt, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Žalobce v průběhu správního řízení však uvedl, že neměl ve své vlasti žádné problémy se státními orgány a soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že není ohrožen žádnou ze skutečností uvedenou v bodě 2 výše citovaného ustanovení, když zároveň nebylo zjištěno, že by se Moldavsko nacházelo ve stavu válečného konfliktu. V případě Moldavska se rovněž nejedná o stát, který by žádal o vydání žalobce pro trestný čin, za který zákon stanoví trest smrti [§ 91 odst. 1 písm. a) bod třetí zákona o azylu]. Vycestování žalobce by také nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu], žalobce není nezletilou osobou bez doprovodu, takže je zde z povahy věci vyloučena překážka vycestování ve smyslu § 91 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž vytýká Krajskému soudu v Ostravě nesprávné zjištění skutkového stavu věci a v důsledku toho i nesprávné právní posouzení. Znovu opakoval, že svou rodnou zem opustil z důvodu opodstatněné obavy o život, když 4. 3. 2002 se v souvislosti s prezidentskými volbami zúčastnil protikomunistické demonstrace v příslibu finanční odměny nějakých jemu neznámých osob. Dlouhou dobu si myslel, že jde o soukromé osoby, ale dnes již ví, že to byli

lidé činní v jisté politické straně. Když nechtěl pokračovat v demonstracích, bylo jemu i jeho rodičům telefonicky vyhrožováno ze strany těchto osob, že je všechny zlikvidují. Schovával se nejprve u známých a později si vypůjčil peníze a odcestoval do České republiky. Nikoho v ČR neznal a nevěděl jak mu postupovat při podání žádosti o azyl vzhledem k tomu, že to byla jeho první cesta do zahraničí. Když konečně potřebné informace získal, tak byl po cestě do Přijímacího střediska ve Vyšních Lhotách kontrolován policejní hlídkou a následně mu bylo uděleno správní vyhoštění. Vyslovil přesvědčení, že se nemůže vrátit do rodné vlasti, neboť mu přicházejí dopisy od jeho matky (jeden z nich Nejvyššímu správnímu soudu předložil), že jej v bydlišti hledají nějací lidé a vyhrožují zabitím osoby stěžovatele i jeho matky. Toto tvrzení může potvrdit i stěžovatelova sestra, která přijede do České republiky. Nesouhlasil s názorem soudu, že nejde o politickou věc, neboť vše se točí kolem protikomunistické politické skupiny. Je dnes zoufalý, že se „z mladické nerozvážnosti“ dopustil takového činu a ohrozil nejen svůj život, ale i život jeho rodiny. Domnívá se, že žalovaný ani Krajský soud v Ostravě tuto jeho zoufalou situaci dostatečně nezvážil, nebyl tudíž správně posouzen skutkový stav věci. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k novému rozhodnutí. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popřel její oprávněnost s tím, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Ostravě byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal proto na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Žalovaný uvedl, že s rozsudkem soudu plně souhlasí a k důvodům, které stěžovatel uvedl jako překážky vycestování do země původu, žalovaný podotkl, že v případě stěžovatele nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Jmenovaný měl problémy se soukromými osobami, proti jejich činnosti se však žádným způsobem nebránil, jak mu to umožňuje právní řád Moldavska. Žalovaný proto shledal v postupu stěžovatele účelovost, neboť o azyl stěžovatel požádal až ve chvíli, kdy potřeboval zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky, když mu hrozilo správní vyhoštění. Námitky stěžovatele v kasační stížnosti považuje správní orgán za nepodložené a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Nedůvodným shledal též návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává právních důvodů kasační stížnosti vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jakkoli výslovný odkaz na toto ustanovení soudního řádu správního nečiní. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím správním řízení. Nesprávné právně posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Nutno předeslat, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2002 obsahovalo dva výroky, tj. výrok o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a dále výrok, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Krajský soud v Ostravě dovodil, že podanou žalobou s ohledem na její obsah je napaden toliko výrok o neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V kasační stížnosti vytýká stěžovatel uvedenému soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení této právní otázky soudem, pokud tento soud dospívá k závěru, že na navrhovatele nelze vztáhnout překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Z kasační stížnosti není patrno, že by uvedenému soudu byla vytýkána nezákonnost spočívající v tom, že se nezabýval též přezkoumáním prvního z výroků napadeného rozhodnutí žalovaného. Tím je vymezen rozsah řízení o kasační stížnosti stěžovatele, jehož předmětem, stejně jako u Krajského soudu v Ostravě, je posouzení zákonnosti závěru správního orgánu o nevztažení překážky vycestování stěžovatele z hlediska ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ustanovení § 28 zákona o azylu ukládá správnímu orgánu posoudit současně s návrhem na udělení azylu též existenci překážek vycestování cizince podle § 91 tohoto zákona. Podle odst. 1 písm. a) bod 1 neplatí povinnost ukončit pobyt cizince, pokud by byl nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. Podle § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu neplatí povinnost ukončit pobyt, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Pobyt cizince nelze rovněž ukončit, pokud je nucen vycestovat do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, anebo jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti [§ 91 odst. 1 písm. a) bod 3, § 91 odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu].

Jak Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, stěžovatel v žádosti o udělení azylu dne 10. 8. 2002 uvedl, že zemi původu musel opustil dne 20. 4. 2002 kvůli potížím s násilníky, neboť se zúčastnil demonstrace, kterou pořádala komunistická strana. Tyto demonstrace byly zaměřeny proti demokratickým stranám a důvodem stěžovatelovy účasti na těchto demonstracích bylo to, že měl od komunistů dostávat denně 100 Lei. Žádné peníze však nedostal a po návratu domů mu bylo vyhrožováno kvůli účasti na těchto demonstracích. Lidé mu telefonicky vyhrožovali, že pokud se nezúčastní dalších mítinků, bude mít potíže. Protože výhružky trvaly asi jeden měsíc, vycestoval z vlasti. S žádostí o pomoc na státní orgány své země se stěžovatel neobrátil. V doplňku žaloby ze dne 13. 8. 2003 – na rozdíl od svého předchozího tvrzení – stěžovatel uváděl, že v souvislosti s prezidentskými volbami se zúčastnil nikoliv komunistických, ale protikomunistických demonstrací a vyhrožováno mu bylo údajně účastníky těchto mítinků, kteří mu původně slibovali finanční odměnu za účast na těchto demonstracích. Na policii se neobrátil, protože se obával, že bude těmito bohatými lidmi ovlivněna. Má obavu se do země původu vrátit, aby výhrůžky nebyly uskutečněny. Stěžovatel rovněž uvedl, že jelikož mu v České republice bylo uděleno správní vyhoštění, rozhodl se legalizovat svůj pobyt na Českém území prostřednictvím azylové procedury. K dotazu dodal, že vyznává ortodoxní náboženství, nebyl členem žádné politické strany a není proti němu vedeno trestní řízení. Žalovaný na základě těchto údajů uzavřel, že nejen že nejsou dány podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12., § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť předpokládané jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť toto chování nebylo motivováno důvody pro azylové řízení relevantními, ale snahou se nezákonně obohatit, přičemž stěžovatel se u kompetentních orgánů či nevládních organizací pomoci nedomáhal a neprokázal, že by státní orgány jednání neznámých osob podporovaly, tolerovaly,

či mu nebyly schopny zabránit, ale nejsou zde dány ani překážky vycestování cizince, když nebylo zjištěno, že by mu v případě návratu do Moldavska hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2001 vyplývá, že v této zemi je mučení či jiné nelidské a ponižující zacházení či trestání Ústavou zakázáno, vyskytly se jisté nepotvrzené zprávy ze strany vězňů, že je dozorci bijí. Žadatelé o azyl (většinou se nejedná o politický azyl) však v Moldavsku nemají po návratu do vlasti zásadní problémy. Přitom u navrhovatele nebylo zjištěno, že by byl trestně stíhán a že by mu tudíž hrozilo vězení. Nebylo rovněž prokázáno, že by Moldavsko žádalo o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti.

S tímto posouzením věci se ztotožnil i Krajský soud v Ostravě, který zdůraznil, že skutečnosti uváděné stěžovatelem, nespadají pod žádný z výše uvedených důvodů, pro který by mohl být ohrožen žalobcův život nebo svoboda v případě návratu do Moldavska. Žalobce nemá žádné politické přesvědčení, a osoby, které jej kontaktovaly, mu nevyhrožovaly z důvodu zákonem o azylu předpokládaných.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajským soudem byla tato otázka nesprávně právně posouzena, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu jeho námitce přisvědčit. Ohrožení žadatele o azyl, které vyplývá z možné násilné činnosti soukromých osob, není relevantním důvodem pro udělení azylu, jak již bylo Nejvyšším správním soudem vícekrát judikováno. Navíc v této souvislosti nutno zdůraznit, že toto tvrzení stěžovatel ničím relevantním nedoložil, nehledě k tomu, že nejdříve tvrdil, že mu vyhrožují osoby, které jej přiměly k účastí na komunistických demonstracích a poté v rozporu s předchozím tvrzením začal prohlašovat, že se jednalo o osoby s nimiž se účastnil protikomunistických demonstrací. I s ohledem na tento rozpor se nejeví výpověď stěžovatele věrohodná a naopak je možno ji označit za účelovou. I pokud by tomu však tak bylo, pak nelze než se ztotožnit s názorem žalovaného i soudu I. stupně, že stěžovatel v zemi původu neučinil nic proto, aby dalšímu pokračování ve výhružkách těchto osob bylo zabráněno, neboť se neobrátil na kompetentní státní orgány či nevládní organizace a neprokázal ani, jak se snažil nově tvrdit v kasační stížnosti, že by státní orgány jednání neznámých osob podporovaly, tolerovaly, či mu nebyly schopny zabránit. V tomto směru nezbývá než znovu odkázat na zprávy vyžádané žalovaným o stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje s právním názorem žalovaného i krajského soudu, že na straně stěžovatele neexistují překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť nebylo shledáno, že by v případě jeho návratu do vlasti byl ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či politickému přesvědčení. K tvrzení stěžovatele, že se jedná o „politickou věc“, neboť se vše točí kolem protikomunistické politické skupiny, lze uvést pouze tolik, že původně tvrdil opak, tedy že mu vyhrožují příslušníci protikomunistických skupin, nehledě k tomu, že toto tvrzení o protikomunistických politických skupinách se objevuje až v kasační stížnosti, přičemž podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl přednostně, po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu a poučením o možnosti vznést námitku podjatosti soudců tohoto senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože v řízení úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, přičemž stěžovatel nebyl v řízení nyní úspěšný, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. 1. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu